

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mgr. P. F.**, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o návrhu žalobce na přikázání věci jinému soudu ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 151/2016,

t a k t o :

Návrh žalobce na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 151/2016 jinému krajskému soudu **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze jako soud věcně a místně příslušný podle § 7 s. ř. s. zahájil a vede pod sp. zn. 5 A 151/2016 řízení o žalobě, kterou se žalobce domáhal určení, že zásah žalované ze dne 24. 6. 2016, kterým došlo k vykázání žalobce z místa trvalého pobytu, byl nezákonný.

[2] Součástí žaloby učinil žalobce návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu (Krajskému soudu v Praze) z důvodu vhodnosti ve smyslu § 9 odst. 2 s. ř. s. (dále také jen „návrh“). Návrh odůvodnil tím, že je zaměstnán na pozici asistenta soudkyně správního úseku Městského soudu v Praze, který je dle zákona příslušný o podané žalobě rozhodnout. Přikázání věci Krajskému soudu v Praze považoval za vhodné, neboť by se tím předešlo případným námitkám podjatosti v řízení před městským soudem.

[3] Žalovaná k výzvě městského soudu s návrhem žalobce vyslovila souhlas.

[4] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že procesními předpisy určená místní příslušnost soudu je základní zásadou soudního řízení, související též se zásadou právní jistoty. Změna místní příslušnosti soudu tak představuje průlom do zásady, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci a příslušnost soudu i soudce stanoví zákon, zakotvené v článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, nebo náleží ze dne 7. 10. 1996, sp. zn. IV. ÚS 222/96, oba dostupné na www.nalus.usoud.cz).

[5] Soudní řád správní připouští delegaci příslušnosti jinému soudu pouze jako výjimku ze zásady obecné místní příslušnosti vyplývající z § 7 odst. 5 s. ř. s., kterou je nezbytné vykládat restriktivně. Tuto výjimku je navíc třeba vždy posuzovat podle konkrétních okolností daného případu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, čj. Nad 9/2010 - 111, dostupné, stejně jako všechna dále uvedená rozhodnutí, na www.nssoud.cz).

[6] Z toho důvodu jsou v § 9 s. ř. s. taxativně uvedeny podmínky, za kterých Nejvyšší správní soud musí (odstavec 1), nebo může (odstavec 2) věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu. Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. má Nejvyšší správní soud povinnost rozhodnout o přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V tomto případě jde o tzv. delegaci nutnou, neboť na krajském soude není nikdo, kdo by věc mohl projednat a rozhodnout. Podle odst. 2 téhož ustanovení může Nejvyšší správní soud věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné. Zde se jedná o tzv. delegaci vhodnou a je ponecháno Nejvyššímu správnímu soudu na zvážení, zda ji v konkrétním případě provede.

[7] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud posuzoval, zda lze nastalou situaci (žalobce je asistentem soudkyně správního úseku soudu, který je o jeho žalobě příslušný rozhodnout) podřadit pod slovní spojení „jiný důležitý důvod“. K jeho výkladu již zdejší soud v usnesení ze dne 24. 3. 2010, čj. Nad 9/2010 – 111 uvedl, že se jedná o neurčitý právní pojem, „který umožňuje reflektovat specifika konkrétní věci. Důvody, pro které lze rozhodnout o přikázání věci jinému, než místně příslušnému soudu, musí být objektivní (nesmí být založeny na subjektivním přesvědčení účastníků řízení) a závažné, přičemž musí být v návrhu nejenom tvrzeny, ale rovněž i přesvědčivě doloženy. Nejvyšší správní soud pak při posuzování vhodnosti delegace hodnotí všechna hlediska případu ve vzájemných souvislostech.“

[8] Nejvyšší správní soud má předně za to, že v nyní posuzovaném případě není naplněn požadavek uvedení objektivních důvodů, pro které lze rozhodnout o přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu, a tyto důvody ani nejsou doloženy. Žalobce svůj návrh na delegaci vhodnou zdůvodnil pouze tím, že je asistentem soudkyně správního úseku místně příslušného soudu a v řízení před uvedeným soudem by proto mohly být vzneseny námitky podjatosti vůči posuzujícím soudcům. Žalobce konkrétně nenamítl podjatost některých soudců, ani celého správního úseku Městského soudu v Praze. Ze žalobcova návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je zjevné, že jej podal jen z opatrnosti, na základě svého subjektivního přesvědčení, že by taková situace mohla hypoteticky v řízení nastat.

[9] Takové obecné tvrzení, kterým chtěl žalobce pouze zajistit „bezproblémový“ průběh řízení před správním soudem ve své věci, však samo o sobě nemůže představovat onen „jiný důležitý důvod“. Jak již bylo výše uvedeno, delegace příslušnosti jinému soudu je pouze výjimkou ze zásady obecné místní příslušnosti. Nejvyšší správní soud z rozvrhu práce místně příslušného městského soudu ověřil (viz rozvrh práce, dostupný na <http://portal.justice.cz/Justice2/soud/soud.aspx?j=36&o=26&k=6573&d=346224>, strana 222), že soudkyně, jejíž je žalobce asistentem, není členkou pátého senátu městského soudu, kterému věc k projednání a rozhodnutí podle platného rozvrhu práce připadla; proto shledal, že skutečnosti uvedené žalobcem nedosahují takové důležitosti, aby založily důvod pro vyslovení výjimky z ústavně zakotveného práva na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny.

[10] Nejvyšší správní soud k návrhu žalobce dále doplňuje, že případnou podjatost soudců, již svým návrhem na delegaci věci jinému soudu hodlal předejít, je nutno posuzovat individuálně u každého soudce zvlášť. Pokud by v řízení před městským soudem vznikly pochybnosti o nepodjatosti soudců, kteří v dané věci rozhodují, stanoví § 8 s. ř. s. jasná pravidla pro následný postup (srov. již citované usnesení čj. Nad 9/2010 – 111). Sám soudce, který zjistí důvod své podjatosti, je povinen oznámit takovou skutečnost předsedovi soudu (§ 8 odst. 3 s. ř. s.). Podjatost soudce může namítnout i účastník řízení nebo osoba zúčastněná na řízení, a to do 1 týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděli (§ 8 odst. 5 s. ř. s.).

[11] Pouze v případě, kdy by bylo pro podjatost podle § 8 odst. 3 nebo 5 s. ř. s. vyloučeno takové množství soudců správního úseku městského soudu, že by nebylo možno ustanovit k rozhodnutí způsobilý senát, byl by Nejvyšší správní soud povinen přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Skutečnost, že je žalobce asistentem soudkyně správního úseku místně příslušného soudu, však ještě sama o sobě neznámá, že ze soudců správního úseku městského soudu nelze sestavit specializovaný tříčlenný senát, který by byl způsobilý v žalobcově věci rozhodnout.

[12] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené skutečnosti nepředstavují „jiný důležitý důvod“ pro požadovanou změnu místní příslušnosti krajského soudu podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Pro delegaci vhodnou nesvědčí ani jiné důvody dle § 9 odst. 2 s. ř. s., neboť přikázáním věci jinému krajskému soudu by řízení nebylo ani rychlejší ani hospodárnější. Nejvyšší správní soud nadto v tuto chvíli neshledal ani důvod pro delegaci nutnou podle § 9 odst. 1 s. ř. s. Rozhodl proto, že věc jinému krajskému soudu nepřikáže.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně 16. listopadu 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu